

Velikonoční modlitební setkání

rok 2018 – týden po čtvrté neděli velikonoční

Milí farníci, děkujeme vám, že jste se do tohoto našeho farního předsevzetí zapojili. Pokud se dobře neznáte, tak se hned na začátku prosím trochu představte a řekněte si něco o sobě.

Poté začněte modlitbu křížem a krátkou prosbou:

Dobry Boze, děkujeme ti za chvíli společné modlitby. Prosíme tě, veď toto naše malé společenství, abychom společně naslouchali tvému Slovu a také sobě navzájem. Dej nám pozornost k radostem i k bolestem nás, kteří jsme zde shromážděni, ale také našeho okolí. Vše, co vidíme kolem sebe, chceme přinášet před tvoji tvář. A pro celý náš kraj chceme vyprošovat tvé požehnání.

Při třetím modlitebním setkání během doby velikonoční se budeme zabývat druhou vlastností Církve, kterou je Všeobecnost. V současné době po restitucích, kdy Církev hospodaří sama nezávisle na státu, může vzniknout dojem, že už Církev nemá co říci společnosti. Můžeme být považováni za jeden ze zájmových spolků, jakým je třeba klub turistů nebo sbor dobrovolných hasičů. Je potřeba takovéto myšlenky nepřijímat, protože nejsou pravdivé. Vyplývá to zvláště ze slov našeho Pána Ježíše Krista před jeho nanebevstoupením v samotném závěru evangelia svatého Matouše:

Z evangelia svatého Matouše:

*Ježíš přistoupil a řekl jim: "Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. **Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky**, křtěte ve jméno Otce i Syna i Duchu svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku." (Mt 28,18-20)*

Přečtěte si společně toto **zamyšlení** nad textem:

- **Jaké je mé poslání od Krista?** Kristus posílá učedníky slovem „jděte“. V této souvislosti vnímáme i jiné místo z Písma od apoštola Pavla do Říma: *Ale jak mohou vzývat toho, v něhož neuvěřili? A jak mohou uvěřit v toho, o kom neslyšeli? A jak mohou uslyšet, není-li tu nikdo, kdo by ho zvěstoval? A jak mohou zvěstovat, nejsou-li poslání? Je přece psáno: 'Jak vítaný je příchod těch, kteří zvěstují dobré věci!' Ale ne všichni přijali evangelium. Už Izaiáš říká: 'Hospodine, kdo uvěřil naší zvěsti?' Víra je tedy ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova. (Řím 10,14-17)* Posláním každého křesťana je hlásat radostnou zvěst o vykoupení člověka skrze odpuštění hříchů. Poslání od Krista je předpokladem k účinnosti hlásání. Nemohu přece dát nic, co napřed nemám. Jsem-li tedy Kristův skrze křest, ve kterém jsem přijal nezasloužený dar víry, pak jsem poslán nenechat si tento štědrý dar pouze pro sebe, ale mám toto světlo, které osvětluje můj přirozený rozum rozdávat druhým.
- **Ke komu jsme poslání?** Rozdíl mezi Starým a Novým zákonem je zřejmý. Izraelský národ byl omezen pouze na vyvolené potomky Abraháma, Kristus však otevřel spásu i pohanům. Poslání Církve není jen k někomu, ale ke všem lidem dobré vůle, k těm, kteří naslouchají s otevřeným srdcem. Hned po letnicích začali apoštolové mluvit různými jazyky, aby všichni mohli porozumět: *Byli ohromeni a divili se: "Což nejsou všichni, kteří tu mluví, z Galileje? Jak to, že je slyšíme každý ve své rodné řeči: Parthové, Médové a Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judeje a Kappadokie, Pontu a Asie, Frygie a Pamfylie, Egypta a krajů Libye u Kyrény a přistěhovalí Římané, židé i obrácení pohané, Kréťané i Arabové; všichni je slyšíme mluvit v našich jazycích o velikých skutcích Božích!" (Sk 2,7-11)* Tím je dán úmysl i šíře poslání. Nejen určitá skupina vyvolených, ale aby všichni mohli uslyšet, poznat a navázat vztah ke Kristu.
- **Vyžaduje všeobecné poslání určité dary?** Apoštolové o letnicích začali mluvit různými cizími jazyky. Ne každý má dar znát cizí řeči. Je však slovo omezeno pouze na tuto oblast? Mluvit se dá přeci i jinak. Hlásání se netýká jen slova, ale také skutku. Podáme-li žíznivému sklenici vody, pak se s největší pravděpodobností bude tázat, proč jsme to udělali. Jestliže jsme to udělali kvůli Kristu, odpovědí na náš čin bude přilnutí toho člověka ke Kristu. Nemůže se tak nikdo vymlouvat na to, že nemá dostatek prostředků k hlásání, nebo že nemá, komu by hlásal.

- **Máme získávat učedníky. Sami však máme zkušenost, jak je těžké někoho oslovit. Jak si máme počínat?** Začne-li někdo na nás mluvit v odborných termínech, pak z toho zřejmě nebudeme mít příliš velký užitek. Ba naopak si budeme myslet, že toto poznání nás natolik přesahuje, že není pro nás. Už svatý Tomáš Akvinský říká, že nadpřirozeno předpokládá přirozeno. Vše začíná u obyčejných lidských rozhovorů, kde se snažíme vcítit do druhého a chceme začít uvažovat jako druhý, aniž bychom opustili pevné zakotvení v Bohu. Můžeme vzpomenout na apoštola Pavla, jak využil v Athénách sochu neznámému Bohu jako příležitost, aby Řekům oznámil, že právě o tomto Bohu mluví. Teprve pak můžeme zvěstovat nadpřirozené poselství. Je to zdoluhavá a namáhavá cesta, která vyžaduje trpělivost, ale díky které můžeme ke Kristu mnohé přivést.
- **Jak vnímat všeobecnost?** Tento termín by také mohl být vykládán jako naprostá lhostejnost. Když je něco všeobecné, tak to pro mnohé znamená, že neexistuje žádný konkrétní cíl. Když neexistuje konkrétní cíl, tak nás to vede k zahálce. Jsme ochotni mít vzletné myšlenky, které však zůstanou bez skutku. Mohu milovat někoho, kdo žije v Africe, ale nesnáším toho, kdo je vedle mě. Všeobecné poslání Církve je však určité. Tam kde jsem, tam jsem také poslán, abych nebyl překážkou k poznání Krista. Naopak, abych ty, kteří jsou okolo mne, disponoval k jeho přijetí.

Po přečtení zamyšlení nechte **pár minut ticha** a znovu se vraťte k textu evangelia. V klidu si ho pročítejte, zastavujte se u toho, co se vás dotýká a vše spojujte se svým životem.

Teď je čas na krátké **společné sdílení**. Můžete si navzájem říci, co vás v textu zaujalo. Prosím, dobře naslouchejte jeden druhému. Pán k nám často mluví právě skrze ústa druhého člověka.

Další částí modlitby budou společné **přímluvy**. Říkejte spontánně své prosby a společně odpovídejte „Pane smiluj se“. Přímluvy se mohou týkat především věcí, které trápí vás osobně. Díky naopak toho, za co jste Pánu vděční. Je to veliký dar, moci se za své záležitosti modlit nejen sám, ale také v nějakém společenství. Je dobré do proseb zahrnout také naše nevěřící přátele.

Modlitbu zakončete modlitbou Otčenáš.

Domluvte se na **datu a místě dalšího setkání**. Text k další modlitbě bude možné si vyzvednout v kostele při další neděli velikonoční, anebo vám ho můžeme poslat mailem.

A ještě malý **úkol do nastávajícího týdne**: Během týdne si zkuste uvědomit, ke komu vás posílá Pán. Jak mohu být více užitečný pro bližního, aby pochopil, že i pro něho je u Boha místo. Vždyť Kristus nepřišel pro spravedlivé, ale pro hříšníky. Nezůstávejte jen u myšlenek, ale pokuste se své předsevzetí naplnit.

Děkujeme vám za vaši společnou modlitbu.

Jakékoliv postřehy k modlitbě pište, prosím, mailem na modlitebnisetkani@gmail.com. Těšíme se na další setkání!

Za mnohé kněze, kteří se podíleli a podílejí na přípravě těchto setkání, vám vyprošuji vše Dobré od Pána a žehnám vám.

David Henzl.